

Älvsborgsvisan

Den blomster-pryd - da gon - do - len gled ut -
 ö - ver Älvs - borgs blå - a böl - jor ned. Det
 var så hemskt i den mör - ka natt, en flic - ka skön vid rod - ret
 satt. Kring pannan bar hon en la - ger - krans be -
 prydd av stjärnors mil - da glans. — Hon sjöng om vän - nen så
 ljuv och kär, som up - på Älvs - borg fängs - lad är.

Men Herman hörde den stämman klar,
 som genom järnbeslagna fönstret far.
 "Hallå!" han ropar, "min sångarvän,
 nog känner jag din röst igen.
 Jag haver mördat ett barn för dig,
 det kunde du förlåtit mig;
 ty kärleken den är lika stor
 hos fången som på Älvsborg bor."

Och fången ensam i tornet satt
 till dess han rymde därifrån en natt,
 och kasta sig uti böljan blå,
 för att sin flicka återfå.
 Man sen som vålnader sett dem gå
 ibland de höga bergen grå.
 Men Älvsborgs bölja den viskar än
 om Herman och hans sångarvän.

August Wilhelm Thorsson